

mere Grund for Thinget til at vælge denne Fremgangsmaade, som der jo dengang paa Ministerpladsen stod en Mand, der ligeoverfor dette Spørgsmaal, som overfor flere andre Spørgsmaal, stillede sig noget ubestemt, noget tvivlraadig, saa at der vel kunde være Opfordring for Thinget til at see selv at komme til Klarhed om, hvorledes denne Sag formeentlig burde tages. Sagen blev altsaa, som sagt, henviist til et Udvalg, og jeg havde selv Plads i dette Udvalg. Man bearbejdede Sagen, søgte at komme til større Klarhed om enkelte Punkter og afgav en Betænkning, som man meente kunde tjene til Vejledning ved Sagens senere Behandling af Thinget eller af Ministeriet, til Vidnesbyrd om, hvorledes et Udvalg af Folkethinget, i alt Fald foreløbig, havde meent, at denne Sag kunde tages, naar en tilkommende Regjering vilde paa en alvorlig Maade tage Sagen i sin Haand og føre den videre. Nu derimod forekommer det mig, som sagt, stiller Sagen sig heelt anderledes. Man kan eengang anstille Undersøgelse om et Lovforslag i Almindelighed, eller vel egentlig blot med Hensyn til Grundtanken deri, med Bevidsthed om, at Sagen dog neppe da vil blive gennemført, men det er Noget, man ikke skal gjøre om igjen eller oftere med den samme Sag. Nu forekommer det mig derfor, at der kun kan være Spørgsmaal om at fremme det Forslag, som her foreligger, naar man virkelig for Alvor maatte mene, at Sagen, væsentlig i den foreliggende Form, kan føres igjennem eller dog føres et bestemt Skridt videre, eller naar man i alt Fald har en bestemt Villie til, hvis den ikke kan føres igjennem ved Bistand fra Regjeringens Side, da at træffe saadanne Foranstaltninger, som det overhovedet maa ansees for hensigtsmæssigt og muligt fra Repræsentationens Side at træffe, for at tilvejebringe den tilbørlige Agtelse for Repræsentationens Diste og Villie. Der opstaaer nu her ganske anderledes, end Tilfældet var i forrige Session, Spørgsmaal om Enkeltheberne i det foreliggende Lovforslag, og jeg skal da allerede nu

udtale, at i den Stikkelse, som Lovforslaget nu har, vilde jeg i intet Tilfælde kunne stemme for det ved den endelige Afgjørelse. Dette vil ikke kunne undre Noget, thi det fremgaar af den Betænkning, der blev afgiven af Udvalget i forrige Session, at der ved flere Punkter var forskellige Mindretal, og at der var nogle Punkter, som jeg for mit Vedkommende saa bestemt udtalte mig imod, at jeg navnlig erklærede at ville stemme imod Sagen, dersom Lovforslaget endelig kom til at foreligge forsaavidt i denne Stikkelse. Jeg skal paa dette Stadium ikke gaae videre ind paa Enkeltheberne i Lovforslaget; jeg skal indskrænke mig til med Hensyn til, hvad jeg nys htrede, at tilføie, at ligesom jeg har, og det væsentlig af principielle Grunde, overveiede Betæneligheder mod en Paragraph som Lovforslagets § 18, saaledes er det fremdeles min bestemte Overbeviisning, at den Maade, hvorpaa Lovforslagets § 6 tænker sig Lønningsforholdene ordnede for Præsterne, maa siges i det Hele taget at være meget uheldig. Dette gjælder ikke blot med Hensyn til Lønningsfaterne, men navnlig og i Særdeleshed, forsaavidt § 6 gaaer ud paa at staae en Forbedring i enkelte Præsters Lønningsvilkkaar tilstede gennem en ny Udgave af Gratialestykket.

Der er som sagt nu, naar Sagen anden Gang føres frem, meget større Opfordring, end der var i forrige Samling, til at stille en bestemt Forbring om et bestemt Indhold af Loven ogsaa i dens Enkeltheber. Men der er en anden Omstændighed, der, troer jeg, nok saameget fortjener Opmaerksomhed, naar der spørges om Sagens Stilling, og det er den, at vi nu som Kirke- og Underviisningsminister have en Mand for os, der med rig Sagkundskab og Dygtighed forener stor Varme og Interesse for de Sager, hvormed her er Spørgsmaal. Det turde jo visnok forstaae sig af sig selv, at Thinget ingenlunde kan ville føre en Sag af en saadan Betydning som den foreliggende igjennem uden at forhandle den forsaavidt muligt i nogle Overeensstemmelse med